

zetet adja, mert az alig érhető latin szavak, a végtelenül ismétlődő halleluja, glória, eleison, amen stb. pusztá solfeggiókká lesznek, melyekben a zene, jellegét megőrizve, szabadon folyik és semmi sem korlátozza termézetében. Minden erejét zavartalanul fejtheti ki. A szöveg miatt nem kúszik a földön, hanem szabadon, magas szárnyalással szeráfként lebben tova.“

Az egyházi zeneművészet újabban mostoha gyermek nálunk. A hangverseny- és színpadi zenének csillogó sikere és anyagi vonzóereje mellett a templomok zeneköltészetét nagyon elhanyagolják. Hosszú éveken át alig hallunk új műről s azt is hamar elborítja a közöny. *Demény, Sugár, Koudela, Harmat* buzgó munkásai a templomok magasztosító muzsikájának. Újabban erős tehetségével *Clement Károly* állt be az egyházi szerzők értékes sorába. Clementet két operájáról (*Radda, Trilby*) ismerik, de három miséjéről alig tudnak. A legújabbat a karácsonyi ünnepek alatt hallottuk a Mátyás-templomban. Ez a *Nagy mise* négy szólóhangra, vegyeskarra, nagy zenekarra és orgonára készült. Vezérgondolata Máté evangéliumából való: „Jöjjetek el énhozzám mindnyájan ti, kik megfáradtatok.“ A *Kyrie*-ben a megfáradt ember sötét keservét az alt-szóló rajzolja meg, mely gondolat a vegyeskarra megy át. Jajongó szava megtölti az egész templomot. Az alt-szóló a kínlódo lélek imája, míg a mögötte sutogó ellenpont a lélek égő gyötrelme. A *Glóriában* a reménykedő lélek ragyogó erővel küldi az Űrhoz imáját. Majd bensőséggel irgalomért fohászkodik. A fohászt a basszus-szólótól a tenor-szóló veszi át, aztán az egész énekkar. A *preghierát* a magánénekesek egymás után szólaltatják meg, majd a vonósok széles lírája fejezi be. Az egymásra tornyosuló szólamokból sugárzó erővel emelkedik ki az Űrdicsőítése s a tétel az egymás fölé épített Amen-ekben hatalmas lendülettel végződik. A *Credóban* a megfáradt lélek megerősödve tesz vallomást hitéről. Az erős hit hangoszlopoi emelkednek ki az énekés zenekar hatalmas akkordjaiból. Gyöttrő erővel sír végig az együttesen Krisztus szenvedésének fájdalma s a nagyszerű vértanúság fel-

lobbantja a lélekben a hit általi üdvözülés vágyát. A *Sanctus* újszerű és egyházzeneileg szokatlan, mert csak a tétel végén tör ki Istendicsőítésben, addig inkább vívódás az Űrral. A bevezető basszus-szólo misztikus színeivel a bűneinek bocsánataért esdő lélek reszkető aggodalma. A vezeklő ember félelme. Mintha az Űr arra rettentő szigorral fordult volna felé. A *Benedictusban* halk gyermekkar (nőikar) köszönti az Űr kegyelmét. Ezt a hangulatot a négy magánénekesek meleg, bensőséges imája emeli, mely a gyermekkar szelid színeiben vész el. Az *Agnusban* a megfáradt lelket felmagasztosító megnyugvás önti el.

Egyházi zeneművészetünk egyik dísze ez a magyar lélekkel, költői ízléssel és nagy tudással megírt kompozíció. *Papp Viktor.*

Színházi szemle.

Madách-première a Nemzeti Színházban! — a lefolyt hónapnak kétségtelenül legjelentősebb és legérdekesebb színházi eseménye ez. Budapesti közönségünk e nagy költőnek eddig csak főművét, *Az ember tragédiáját* ismeri, igaz, hogy ennek népszerűsége minden más magyar darabét felülmúlja. Most — a szerző halála után 61 esztendővel — színrekerült *Mózes* is. E darab *Az ember tragédiája* után legérettebb költői műve Madáchnak s többi drámai kísérleteinél felépítésében is különb. És mégis — alapjában véve nem színpadra termett mű, mert egészében inkább epikus elgondolású, mint drámai. Már maga a korbeli terjedelem is, amelyet fölöl, hihetetlenül nagy: Mózes életének különböző szakaszait mutatja be ifjúkorától egészen a százhuszéves hősenek haláláig. Igaz, hogy *Az ember tragédiájának* jeleneteli megévezredeken száguldanak keresztül, de e szakaszok mindenhol apró kis drámákká sűrűsödnek, míg *Mózes* az első felvonás kivételével sehol sem tud az epikusságtól megszabadulni.

E főhibán kívül kisebb zavaró motívumok is rontják a mű esztétikai hatását. Az alakok néha igenis tudatosan elemzik magukat, s kellenénel elméletiben magyarázzák a darab fordulatait. Mózes karaktere

jól van elgondolva, s körvonalalaiban hibátlan is, de második felvonásbeli ingadozása sehogyan sincsen indokolva: az a magasztosság, az az égi hivatás, amely lelkét betölti, az egész darabban olyan erővel van hangsúlyozva és Mózes jellege annyira eszményített valóság-távolba tolva, hogy felesége visszatartó szavának egy pillanatig sem volna szabad megingatnia.

Mondanivalójának mélysége tekintetében azonban e darab Madách főművével versenyez. Középpontjában egy hős áll, jobban mondva a hős, aki valami magasztosat és rendkívül akar végrehajtani, de a nép kicsinylelkű az ő fenségéhez. Hogy mennyire érzi a maga tömeg felül emelkedő nagyságát, azt több mondása mutatja:

A nép csak dőre eszköz
Egyes nagyok kezében, akik a
Világtörténetet vérével írják.

(III. felv.)

Egy új hont alkoték,
Örök oltárt állíték Istenemnek,
S minő gyarló, mi hitvány eszközzel!
Maroknyi, aljas, écsesélék csoporttal.

(IV. felv.)

És mégis, a tömegek e nagy megvetése ellenére is — s ebben van a hős lelkének mélységes paradoxona! — ragaszkodik e néphez, meg akarja menteni erejének végső megfeszítésével is. Érdekében szembeszáll magával Jehovával is, akinek elhatározását göresös könyörgésével megváltoztatja. Mikor az Úr ezeket mondja:

Látom, hogy e nép rám nem érdemes,
Kiirtom egyig a földnek színéről...

akkor Mózes így imádkozik:

Oh ne tedd uram!
E népből élni, halni megtanultam.
Igaz, gonosz. Sujsd őt, sujsd és ne kiméld.
Küldj rá csapást csapásra, véle együtt
Eltűröm én is. — Oh csak élni hagyd.

(IV. felvonás.)

De ez általános emberi gondolaton kívül van még e drámának erős nemzeti vonatkozása is. Az abszolutizmus korában az elnyomó hatalom miatt nehéz volt hazafias dolgokról nyíltan beszélni. Költőink képzelete elszállott hát Hellas földjére, el Ossian „ködös, homályos” világába, vagy Dél-Amerikába, Kínába és az őszöveltség eseményei közé, hogy ez idegen nevek mögé rejtsék a magyar vonatkozásokat. Madách e drámájában is sűrűn ta-

lálunk eféle célzásokat. Amikor például Pháraó az első felvonásban a zsidók ellen kifakad, amiért nem akarnak az egyiptomiakkal összeolvadni, e szavak ama kor magyarjához szóltak, izgatva őt az „összbirodalmi” törekvések ellen.

E nép, mely mának
Előítélettel függ ősei
Szokásain, nyelvén és Istenén,
Utálva mindent, ami a miénk.
Melyet sem jó szó, fényes biztatás
Nem tántorit el. Sem korbács, bilincs
Nem tör meg. És műveltségünk malasztja
Durvult kebléről nyom nélkül lepatann.
Mert mint olaj a víz közül kiválik,
Úgy fél ő minden összeolvadástól
Egy nagy hatalmas nemzetét velünk.

...Madách Mózesének színrehozálatával egyébként már kísérleteztek. Nem Budapesten, hanem Kolozsvárott. E. Kovács Gyula, a jeles színész Madáchnak két darabját alkalmazta színre: *Csak végnapjait és Mózes*. Mózes 1888 február 20-án került Müller Ottó karnagy kísérő zenéjével és E. Kovács Gyula juttalomjátékaul először színpadra. A riváló művész a címszerepet, Máriát Fáy Szeréna, Amrát Gerő Lina, Jókhebedet Törökné asszony, Józsuét Ivánfi, Cipporát Solti Teréz játszotta. Egy kisebb szerep Gál Gyula kezében volt. A mutatós díszleteket Bentheim R. festette.

A kolozsvári közönség az előadást áhitatos csendben, mintegy tempolmi meghatottsággal hallgatta, de az egésznek csekély drámaisága, szétnyúló epikuma akadályai voltak az igazi színpadi sikernek. Nem is játszották csak még egyszer. (Egy, a napokban megjelent újság-cikk tévesen beszél három előadásról.)

A budapesti Nemzeti Színház átdolgozása merészebb kezekkel nyúlt a darabhoz. Az öt felvonást négyre csökkentette, egyes szereket összevont, s a moabitákkal vívott harcot, valamint Józsué és Amra epizódját kihagyta. E változtatásokkal a darab valóban színpadiasabb lett, de igazi drámai élet így is csak az első felvonásban lüktet. Mindamellet örülünk, hogy a darab színrekerült, mert így mégis csak szélesebb körök fogják megismerni Madáchnak ezt a jelentékeny művét.

A főszerepet Abonyi Géza játszotta. Gyakorta kitárt karjaival maga elé, a levegőbe függesztett szemeivel Mózesnek égi hivatását

jól ábrázolta. Amellett volt benne valami könyörtelen keménység, ami a Madáchtól elképzelt hősnak valóban jellemző vonása. Legkellemesebben azonban az lepelt meg, hogy dikciója különösen a darab második felében magasra szárnyaló volt. Nagystíliú darabokban valóban nem szabad irtózni a deklamálástól, s a mozgásnak bizonyos nagyvonalúságától. Örülünk, hogy végre Abonyi is látja ezt. Jászai Mari mint Jókhebed ismét megkapott bennünket játékának mély átérzettségével, zengő dikciójával és finom, igen kifejező kézfátékával. Harasztos (Józsue) sokszor erőltetett volt, szöveg-tése pedig erősen külvárosi ízű. A mellékszereplők között kelletnél több kiskorú színészt láttunk.

A Kamaraszínház három egyfelvonásos magyar darabjáról (Thury Lajos: *Őrzse néni*, Vitéz Miklós: *Tiszta dolog*, Nyáry Andor: *A gunyhó előtt*), ezekről az elég ötletes, de minden különösebb érték nélkül szükülködő apróságokról csak azért érdemes megemlékezni, mert alkalmat adtak Rózsashegyi Kálmánnak, ennek a kitűnő paraszt-ábrázolónak újabb kiváló játéokra. Rózsashegyi magyar parasztjainak van valami jellegzetes vonása. Ő nem a kényelmesebb és tempósabb mozgású alföldi vagy dunántúli parasztot mintázza meg, hanem a Nagy-Alföldet észak felől szegélyező völgyvidék lakóját. Van benne valami palócosan fürge; mozdulatai szaporábbak és arcjátéka is izgékonyabb. Valami ironikus mosoly, valami ravaszkodó hamisság állandóan ott vibrál orra tövénél és szeme ráncai körül. Eppen olyan paraszt ez és éppen olyan magyar, akárcsak délebbi rokonai, de megnyilatkozásai mégis mások. Ne maradjon hát észrevétel nélkül, hogy ezt a magyar típust Rózsashegyi Kálmán teremtette színpadra.

A Kamaraszínház népszerűvé vált műsordarabja, Gerhart Hauptmann *Bundája* már nem ismeretlen a magyar színházzáró közönség előtt. Ez új rendezés e mulatságos tolvajkomédiát kissé a bohózat felé tolja, de tagadhatatlan, hogy e rendezői felfogás ellen nem lehet ellenvetést tenni. A főszerepet, az agyafúrt

tolvaj mosónőt Fáy Szeréna életszerűen és igazsággal játssza. Egy kissé több színészi ötlet, igaz, elkélne e szerepnek, de azért egészében élvezhető és jól felfogott színészi ábrázolás. A rendőrfelügyelőt Nagy Adorján játssza. Őt a kis belsőterű Kamaraszínházban mindig jobban szeretjük, mint a tágas Nemzeti Színházban, amelyet hangja gyöngegségével nem tud betölteni. E szerepében ügyesen egyesítette a porosz junker-gőgöt valami észak-németes fontoskodással. Fellépésében bárói volt, kézmozdulataiban professzoros. Sugár Károly Wolff megjelenítésében tehetségének főerejét mutatta: groteszk volt anélkül, hogy egyetlenegyszer is izléstelenségbe vagy túlzásba tévedt volna. Maga volt a nehézfejú durvaság. Ahogyan összegörnyedve eszik, ahogyan ostobán, kifejezéstelenül maga elé mered, ahogyan lábát csúsztatva és nem emelve jár, azzal egy darab művészi alakított életet adott. Bartos Gyula a törvényszolga szerepében jó karikatúrát nyújtott. Ő a jóindulatú butát játszotta. Különösen mulattató volt, ahogyan feljebbvalójának kérdéseire felel. Fejét kissé félreahajtv erősen gondolkodik, jobbkeze mutatónujját fontoskodva melléig emeli, s csak jókora szünet után nyögi ki a választ. E főbbszereplőkön kívül a többiek is megfelelőek voltak.

A Kamaraszínháznak legújabb újdonsága François de Curelnek Franciaországban már régebb óta játszott *Az új bálvány* című darabja. E mű minden tekintetben jelentékeny alkotás. Formailag: lényegre koncentrált, semmi mellékes epizódtól meg nem zavart, művészi módon zárt kompozíció. Kevés szereplővel, időben is sűrítve játszattja a történetet. Lélekrajza, ha nem is mindenben teljesen következetes, de frappáns és legtöbb helyen igaz. Maga a történet az első pillanatokban afféle közönséges orvosdramának indul, de csakhamar mélyebbre fúródik, és a vallásnak s a tudományak viszonyába merészen markol bele. Kivált a második felvonás kezdetétől állandóan a végtelenség meredélyének szélén jár a szerző, hogy végül is a kereszt tövében omoljon le és keressen a marcangoló kétségekre kielégülést. — A

főszerepet, az orvost, Gál Gyula játszotta. Mozgásban most dícséretesen óvakodott az öt annyira jellemző túljátszástól, de arcjátéka most is kelleténél aprólékosabb és néha túlzóan mozgalmos volt. Sokszor pillanatok alatt számtalan árnyalatot fejezett ki, s bizony a néző csak kényeszeredetten hitte el, hogy ennek az orvosnak lelkében éppen az az érzés dül, amit ábrázolója vele el akart hitetni. Az ilyen túlságosan árnyalt játéknak legtöbbször az a hátránya, hogy nem találjuk meggyőzőnek. A felesleg szerepét Aczél Ilona mély átérzéssel játszotta. Különösen harmadik felvonásbeli meghatódása volt igaz. Látszott, hogy e jelenet őt is mennyire meghatotta: igazi könynyeket láttunk csillogni a szemében. Petheő Attila a másik tudóst tiszteletreméltó mérséklettel játszotta. A kis apáca szerepében a színház új tagját, Radó Mária-t láttuk. Játékát még annyira fedi a betanultság pán-célja, hogy nem lehet meglátni vajjon rejtőzik-e benne tehetség. Az orvos sógoronőjének megszemélyesítőjével, Lánczy Margittal szemben sokkal könnyebb helyzetben vagyunk: kétségtelenül meg lehet állapítani, hogy színpadi jövője reménytelen.

Mielőtt más színházakra térnénk át, nem árt a Nemzeti Színház működésére egy összefoglaló pillantást vetni. Íme, itt vagyunk a színházi évad kellős közepén, az ötödik hónap végén és kínos érzéssel kérdezzük: mit tett ez az idő alatt az ország első színháza az újabb magyar drámairodalom érdekében? Nagy színpadján egy orosz regényből átdolgozott szomorújátékot mutatott be, s színre hozta a kedves és friss, de nem különösebben irodalmi igérvű Csathó-vígjátékot, a Kamara színpadán pedig egy-két egyfelvonásos kabaréapróságot. Ennyi volt az egész. Vajjon azt hiszi a Nemzeti Színház, hogy ezzel teljesítette köteletségét az újabb magyar irodalommal szemben? Vagy talán a hazai szerzőknek e színház tájékán szigorúbb mértékkel mérnek, mint a *Fenevadat* elkövetett amerikai úrnak? Vagy pedig az évad második felével akarnak kárpótolni az elsőnek magyar meddősege miatt? Mindenesetre reménykedve és jóindulattal várjuk e kárpótlást, annyit azonban

kétségtelenül meg kell állapítanunk, hogy a legjobb színházi hónapokban a Nemzeti Színház deszkáiról az új magyar szerzők számúzve voltak.

A Renaissance Színháznak még karácsony előtt színrehozott újdonságát, Lengyel Menyhért *Waterlooi csatáját* okvetetlenül megbeszélésre érdemes jelenségnek tartjuk. Nem mintha e bohózatban túlságosan hemzsegnének az irodalmi értékek, azt sem tagadhatjuk, hogy a darab előadása után egy negyedórával már szégyeljük magunkat, amiért nevetni tudtunk rajta, ó, nem ezekért, hanem...

...hanem, mert e darab szerzője a maga tárgyválasztásával követendő példát mutatott egy csoport honi szerzőnek. Az utolsó esztendőben seregestül burjánzottak fel színpadjainkon a magyar középosztályt és történeti rétegeket fel-tüntető színdarabok olyan íróemberektől, akik e környezetet egyáltalában nem ismerték, s nem ismer-vén, meghamisították. Ezekben a magyar vidéki udvarházakban e szerzőknek legfeljebb öregapái lehettek bejáratosak, azok is csak nagyobb körvadászatok lezajlása után. Ez irodalmi divatban többek közt Lengyel Menyhért is ludas volt. E legújabb darabja azonban tiszteletreméltó újítás abban az irányban, hogy mindenki olyan emberfaját rajzoljon, amelyet otthonosan ismerhet. A *waterlooi csata* alantas eszközökkel felépített darab, de mindenesetre kacagató bohózat, és kiindulópontja lehet egy újabb magyar nyelvű nemzetiségi irodalomnak, amelynek kialakulását mi csak szimpátiával kísérhetjük.

Annál kevesebb köszönet jár a Víg-színháznak, amiért Vajda Ernőnek a külföld színpadjait már meg-járt *Déliabóját* színrehozta. E darab Londonban vagy Amerikában beválhat a magyar úri élet rajza képen, mi azonban embereit erősen nagymarosiaknak érezzük, és az esztétikai jogrend nevében óvást emelünk az ellen, hogy valaki így mutassa be a magyar középosztályt. Kétségkívül e társadalmi rétegnek is vannak hibái, de egész viselkedése mégis homlokegyenest ellenkezik azzal, aminő képet róla Vajda Ernő festeni merészel.

A darabról mint „műalkotásról“ is kár sokat beszélni. Ha volna egy külön, minden irodalmi értéktől független színpadi művészet, akkor talán volna Vajda Ernőnek valami jogcíme a művész titulusra. Így azonban csak lélektelen mesterembernek érezzük.

Különb vállalkozás volt a Vig-színházról Bernstein *Tükörfolyosó*-ját színrehozni. E darab témája igaz, kissé papirosízü, de mindenestre az irodalmi ízlés megváltozásának jele, hogy még egy Bernstein is lemond a rikitőbb hatásokról, az üresebb külsőségekről, s mondani-valójában, formájában is valami tisztább és nemesebb felé törekszik. A darab főszerepét, a töprengő festőt Lukács Pál jól játszotta. Karjainak testéhez való erőszakos szorítása volt különösen jellegzetes és visszaterő mozdulata. Mintha e testtartással ez ideges és érzékeny temperamentumnak örökös maga-fékezését akarta volna ábrázolni. A többi szereplő közül különösen Varsányi Irén volt jó: egyetlenegy jelenetében mély lelkeséggel ábrázolta a festő volt kedvesének lelki finomságát.

Galamb Sándor.

*

A Magyar Színház *Altona* c. újdonsága komoly bírálatra nem méltó, ilyenre nyilván nem is pályázik. Szerzője, Fazekas Imre, négy felvonáson át nem nyújt két garas ára művészetet; ehelyett halmozza a hamis romantika és hatásvadászó könnyfacsarás minden lehető és lehetetlen fogását, Shawtól elkölcsönzi Warrenét s megcsinálja belőle a maga Gorennejét, H. Müller *Tüzek* c. perditadramájából átveszi a jószívű bukott leányt, az önmagának korvettkapitányi gálában tetszelgő, részeges ex-tengerésztsiszt alakjánál pedig önkéntelenül Ibsen *Vadkacsájának* öreg Ekdaljára kell gondolnunk. A többit azután — Fazekas Imréről meríti, tehát igen rossz forrásból. Jelenetei néha hatásosak, de mindig hazugok; s éppen a legkiéleztettebbek a leghazugabbak. S ami a legrosszabb: a szereplők vég nélkül magyarázgatják önmagukat s helyzetüket; de a magyarázgatás semmit sem tesz tisztábbá. A tisztogatásnak ebben a drámában egyetlen módja kínálkoznék: ki kellene seperni a színpadról az egész vásárt.

Mindezeknél fogva nem lehetetlen, hogy ez a féremű sorozatos előadások nagy pénztári sikerét hozza meg a Wesselényi-utcai műintézetnek. Ott talán félsikert jelent már a dráma millióje is: a történet mindvégig olyan lokalitásban zajlik le, melyhez hasonló intézményeket a budapesti aranyifjak rövid időn bizonyára „Altoná“-nak fognak egymás között nevezgetni.

S ehhez a valóban alantjáró szórakozáshoz a színház a legnevesebb művészeket nyerte meg. Márkus Emilia tisztas tehetségének nemzeti színházi aranyát pazarul szórta a magyar színházi csatornába. Róla majd akkor írunk érdeme szerint, ha megint első színházunkban látjuk viszont, melynek talán nem is illenek ilyen „köleszönző“-intézetet fenntartania. Bajor Gizi olyan talmi „ártatlanság“ volt, aminőnek íziglen hazug szerepe csak előírja. Egyedül Csontos tudott igaz művészetet megszólaltatni a züllött tengerésztsiszt nosztalgiájában az elhagyott tisztességes élet után. Ebben az ábrázolásban a szív valódi melege volt, helyel-közzel pedig monumentális. Simon Maresa a *Tüzek*-beli vén szipirtót most ist jól játszotta. A diák megszemélyesítőjéről azonban a legtapintatosabb kritika a hallgatás.

*

Lakatos Lászlónak a Belvárosi Színházban bemutatott *Fej vagy irás* című vígjátéka Molnár Ferenc iskolájának terméke. A hitvesi hűségében megingó asszony kikúrálását kapjuk itt is, s nem hiányzik a Molnár-féle színpadi fogás sem: a *Testőr*-beli alakoskodás vagy a *Farkas*-ba ékelt irreális kép helyett itt a szerző a féltékeny férjnek egy éjszakai bárban megélt kalandját iktatja be második felvonásul, hogy e kaland során a férj a mulatóhely, társaságában rendre felismerje mindennapi környezetének más milieube átplántált alakjait, feleségétül, udvarlóstul. A felvetett pénzdaráb azonos marad, akár fej, akár írásoldalára esik. S a lipótvárosi „úri“ társadalom csekély átírással beválik bárszemélyzetnek is.

Ebben a szerzővel készségesen egyetérthetünk. Nagyobb baj, hogy a férj egész „pszichológiai robinzonád“-ja a darab kibogozása céljá-

ből merőben felesleges, s nyilvánvalóan csak új „szenzációt“ hajszólo színpadi trükk. Pedig ez az ötlet újnak sem új. Herczeg Ferencnek a *Magdaléna két életéből* dramatizált *Az aranyborjú* című darabja is ily játékos ötleten épül fel, hanem ott a szeszélyes feltevésből finom pszichológiai ellen-kép fejlődik, míg Lakatos vígjátékában a tarka intermezóból semmi sem következik; a szereplők kettős alakban jelenhetnek meg a színházi est folyamán, — ennyi az egész.

A vígjáték színpadi ügyessége kétségtelen, fejlesztése gyakorlott tollra vall, hiszen a szerzőnek ez, — ha jól tudom — már nyolcadik színrekerült műve. Ötleteknek nincs híjával, de ha ötleteit szellemességgé akarja előléptetni, sokszor igen is olesón szellemeskedővé válik, s a cselekményt is mindig kész egészen külsőséges élcék csattanója felé esavariantani; szerinte, ha a vice be-

ütött: a jelenet hitele is igazolva van. S e vicerről-vicere építő drámaíráshoz Budapesten mindig találni közönséget.

A jó előadás sikerrel biztat. Titkos Ilona a feleség szerepében gazdag s igen érdekes rajzot ad; alakításának sok színe és árnyalata nem mindennapi fantáziára vall. Mészáros Gizellában igazi temperamentum van. Rubinyi Tibor fanyar idegorvosa értékes színészi munka. Törzs Jenő férj-figurája azonban — bár tagadhatatlanul eleven és mulatságos is — megint azt mutatja, hogy ez az igen tehetséges művész veszedelmesen kezdi önmagának karikatúráját játszani; megokolatlanul groteszk taglejtése, túlzó arcjátéka, s szenvelgő beszéde hovatovább bosszantóvá válik. Miért nem akarja például sehogysem elhinni, hogy az „árva madár“ helyes magyar kiejtése nem „érva madér“?...

Rédey Tivadar.